

Слободан Антонић
**Имperiјална батина
„геј права“**

Патрик Бесон
**Косово ће
остати српско**

број 66 септембар 2013.

www.geopolitika.rs цена 180 динара

ГЕОПОЛИТИКА

магазин за политичка и друштвена питања, геополитичка и стратешка истраживања

ЕКСКЛУЗИВНО

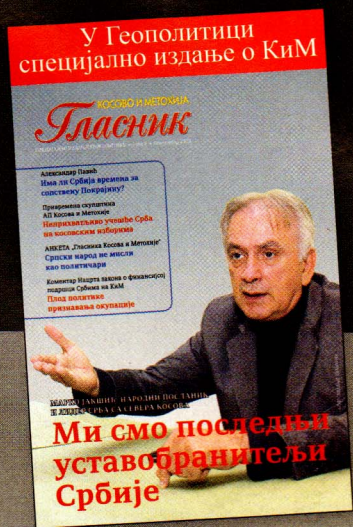
ЗА ГЕОПОЛИТИКУ ГОВОРИ ЕНГЛЕСКИ ИСТОРИЧАР ЏЕРАРД ВИЛИЈАМС,
АУТОР СЕНЗАЦИОНАЛНЕ КЊИГЕ „СИВИ ВУК – БЕКСТВО АДОЛФА ХИТЛЕРА“

Имамо чврсте материјалне доказе о Хитлеровом бекству у Аргентину

Бих 4,5 Килм, Црна Гора 2 ЕУР, Македонија 130 ДЕН, ЕУ 3,5 ЕУР, Швајцарска 6 ЦФФ

ISSN 1451-0111
9 771451 011000

Разговор водила: Дијана Ивановић

Др Радомир Михајловић живи у Њујорку, где више од двадесет пет година ради као професор Системских наука и кибернетске безбедности на Њујоршком институту за технологију (NYIT). У различитим звањима је предавао на неколико страних универзитета, као што су Њујоршки универзитет (NYU), Тексашки универзитет у Остину (UT Austin), Њу Џерси Институт технологије (NJIT), и Јордански универзитет науке и технологије (JUST). У земљи је предавао на Метрополитан, Алфа и Београдском универзитету. Као аналитичар ризика и консултант радио је за различите хедџ фондациије (Hedge funds), комерцијалне банке и компаније из групе „Богатство 500“ (Fortune 500). У току свог вишегодишњег одсуства из Србије најмање је по два пута сваке године, без изузетка, долазио у Србију, где има безброј пријатеља свих генерација и профила.

„Антиглобалистима у које спадам, најчешће је тешко оправдати и приближити логику глобализације. Јер, болно опипљиви тргови глобалистичких удараца по економској и националној сфери лако отварају простор афективном доживљају овог феномена. Још је теже у новинама за које пишете, и зато што одишу и промовишу антиглобалистички дух, овако 'превредновати' омражену политику силе јачег и новца“. Ипак, маестаралном логиком којом перципира реалност и антиципира будућност, као и потпуним разумевањем бруталног политичког и економског прагматизма, наш саговорник је отворио врата Геополитике.

- Многи глобализацију сматају неокOLONИЈАЛИЗМОМ у новом руху. На пример, лево оријентисани публициста Ранко Спалевић глобализацију сматра тоталним покоравањем света, и то не само економским, већ културним, верским, социјалним, политичким и војним. У својој шaljивој књизи „АзбуКВАРник глобализације“ он инсинуира да се ради о тоталном покоравању од стране невидљивог освајача. Ако се позовемо на Марксову дефиницију државе као апарата принуде и насиља, онда се покоравање, принуда и насиље сасвим природно могу очекивати од неке садашње а и будуће глобалне државе.

Сви су под

Глобализација је, по мени, један историјски феномен нестајања националних држава који се манифестује као високотехнолошки процес фазног уједињавања света корак по корак, где неопходне промене узимају вид принуде и насиља. Инерција, као најфундаменталнији закон каузалног света у коме живимо, производи отпор на сваки покушај промене, па је сасвим нормално да се многи негативно

односе према процесу глобализације и променама која иста доноси. Ма колико неки критиковали глобализацију, поштено сагледавање нам казује да је свет у току глобализације у много бољем стању од подељеног и завађеног света прошлих времена.

Шта ју је истински покренуло, и у чему је суштинска снага глобализације?

ПРИТИСКОМ ПОЗАЈМЉУЈУ

- Систем глобализације не почива на имплицитној глобалној политичкој или духовној моћи Ватикана, нити на економској и војној супериорности САД, већ почива на интернационализованом финансијском индустријском комплексу, чија је кичма мрежа повезаних централних банака, са Америчком банком Федералних резерви на челу. Критичари те мреже централних банака, од којих су најеминентнији амерички конгресмен Рон Пол (Ron Paul) и недавно преминули политички памфлетиста Јустин Мулинс (Eustace Mullins), често су позивали на обуздавање силе финансијских глобалних моћника и делегирање политичара изабраних демократским механизмима да контролишу финансијске токове. Ја се са њима не бих сложио. Систем централних банака, ком припада и Народна банка Србије, као један неопходни стабилизатор светских економских таласања, а консеквентно и политичких, не може се поверити само политичарима. Поред система централних банака, у основи глобализације се налази и слободно тржиште са модерном демократијом. Моћ, као и сама стабилизациона сврха система централних банака, имплицира контролу светског тржишта, чиме некако негира атрибуте слободе тржишта. Мада бољег решења којим би се парламентарне демократије замениле још нема, дефекти истих су очигледни и јасни, пре свега глобалној финансијској елити, која највише може да изгуби у случају било какве истинске финансијске катаклизме. Без увреде, сви политичари света су у великој већини предмет уцене и лаког поткупљивања. Људима који не могу независно да заузму одговоран став са интегритетом не могу се поверити одлуке од врхунског значаја за финансијску судбину глобалног тржишта. Ако један политичар може

да изгуби следеће изборе, а један трилионер трилион долара, онда је јасно да све одлуке од судбоносног финансијског значаја треба да доносе они који највише могу да изгубе, јер ће те одлуке бити и најодговорније. Извесно неповерење чак и у демократски изабране политичаре оправдава потчињеност свих демократија света мрежи централних банака. Откако је успостављена и проширена ова мрежа, катастрофалних економских криза у којима би милиони људи умирали од глади нема, па ни катаклизмичних светских ратовања. Наместо супер-криза, сведоци смо више контролисаних блажих финансијских депресија. Укратко, мишљења сам да се ипак свет у историји човечанства никада није налазио у већем релативном благостању. Довољно је упоредити како је било и шта се сада дешава са милијардама људи у Кини, Индији и у муслимаском свету.

У закључку, суштинска покретачка снага глобализације је светски финансијски индустријски комплекс на платформи контролисаног светског тржишта и контролисаних демократија, подржан невиђеним развојем модерних технологија.

Како тај систем функционише, како су настала незамислива дуговања Грчке, Италије, Португала? Као да у банкама више не раде економисти, него астрофизичари и теоријски математичари...

- Динамика светских финансијских процеса је толико интензивна да нема одговарајућих књиговодствених и информационих технологија које би је испратиле. Многе мање земље немају одговарајући професионални људски ресурс, нити технолошку базу за праћење убрзаног кретања великих инвестиција и кредита. Здравом разуму је тешко да прихвати извештаје по којима Грчка и Италија ду-

гују око 150% свог бруто националног дохода (БДП) страним банкама. Да постоје одговарајуће технологије којима би се пратило кретање новца и стање страног дуговања, до реакције би дошло далеко раније, испод критичног нивоа од 100%. У некој врсти релативног административног хаоса, велики део потраживања страних банака је типа фантомских кредита, који никада нису наменски исплаћени на праву адресу, нису имплементирани по кредитном уговору, или су пак неконтролисано, од малих сума, административно, кроз пенале, казнене камате и слично – увећани. Немогућност Грчке и Италије да сервисирају декларисане дугове се новим повољнијим кредитима, делимичним отписивањем или репрограмирањем трансформише у могућност. Отплате се умањују, а отплаћивање наставља. Ово не значи да ће кредитори бити на губитку, већ само на умањеном добитку. По неком мом виђењу, главни проблем са којим се неразвијени свет суочава при пословању са развијеним јесте у несразмерном располагању правим информацијама, да не кажем – у диспропорцији развоја информационо-комуникационих технологија и релевантних знања. У тој несразмери се отвара простор за незаконито деловање свакојаке врсте са обе стране.

Неки аналитичари говоре о могућем вештачком економском угњетавању Грчке, Португалије, Шпаније или Италије, како би се првокласни туристички локалитети купили у бесцење, а приход од туризма у тим земаљама трансформисао у приход од туризма у земљама зајмодаваца. Португалија, са 123% БДП у дугу, налази се у сличној ситуацији као Грчка. Узгред, дуг Србије је само 57% БДП, за шта првенствено има заслуге сиромаштво, мала платежна моћ и слаба инфраструктура Србије. Испада да је сиромаштво главни одбрамбени механизам Србије у вези са презадуженошћу.

Међутим, као позитивни резултат презадужености, имамо убрзани развој инфраструктуре свих јужноевропских држава, укључујући и Албанију. Постепено интегрисање у путну, железничку и телекомуникациону мрежу Европе је у току, као и промена пословних процеса у јавним и приватним предузећима свих величина. Промена пословног менталитета иде најтеже, и огроман финансијски и политички притисак, кроз кризе, полако нагони све да се прилагоде новом на-

чину живота и новој култури. Ово задње Србији и суседима најтеже пада. Балкан је једна башта шароликих култура која није релативно униформисана као што је то случај са преодминантно католичком Западном Европом, и ту је потребно стрпљење свих, уз нека компромисна решења.

Пре неколико година чинило се да је свет пред финансијским сломом и самоуништењем. Кобне прогнозе стучњака медији су распиривали до неподношљивости. Али, ето, свет заплуснут финансијским цунамијем није се утопио, али не бежи ни на суво! Напротив, остаје у води и тражи још, позајмљивање се наставља и стимулише... О чему се ради?

- Ако бисмо прихватили медијске алармантне вести да се САД налази на ивици фискалне провалије или да ће ускоро доћи до финансијског смака света, озбиљно би нас зачудио свет који још увек врло добро функционише. Видимо да свет није још колабирао и сумњам да ће ускоро. Прошле године у августу су медији у САД претили да граница амерчког самоуништења од 15000 милијарди долара дуга не сме бити прекорачена, да би већ ове године у августу без неких даљих претњи иста достигла скоро 16500 милијарди. По мени, све претње и све алармантне вести представљају механизме притисака да се одређене промене реализују и направе нови дугови. Моје виђење криза је да кризе углавном нема, и да је човечанство у фази просперитета заснованог на новом светском финансијском поретку, у коме су сви под притиском да континуирано позајмљују. Сви који се уклопе у такав поредак боље пролазе од оних који се не уклопе и не позајмљују.

Праве кризе нема, већ смо само сведоци финансијских депресија са корективним маневрима финансијског индустријског комплекса којима се обавља стабилизација светског тржишта, као и оптимизација профитних токова из различитих делова света. Овакво виђење је један нови начин прилаза реалности света који се налази у процесу глобализације.

Дао бих неколико илустративних примера како финансијске кризе и проблем са корекцијама изгледају у Америци. На пример, у Америци је аларм да ће године 2000. сви компјутери престати да раде стимулисао интензивније инвестирање у информационо-комуникационе технологије, што је довело до поскупљења високотехнолошких људских ресурса. Да би се обуздао тај преувеличани трошак модерног пословања, направљена је мала

„криза“ у којој су многи професионалци из сектора информационо-комуникационих технологија изгубили посао, а затим га потом тражили и добили, али са далеко мањом платом. Други пример би био криза настала по доласку председника Буша Млађег у Белу кућу. Како би његов мандат прошао са што мање таласања, извршено је организовано масовно упумпавање новца у америчку економију, кроз тривијализоване процедуре добијања стамбених кредита по формули гаранције НИ-НА, (енг. No Income No Assets). Буквално без икакве провере људи без прихода су могли да добију огромне кредите за куповину некретнина. Оваква политика је подигла ниво запослености Американаца нижег образовања, који углавном раде у сервисним индустријама, у сектору грађевинарства и потпорним индустријским гранама. Ради се о десетинама милиона радних места. Са успоном грађевинарства и тржишта некретнина, социјални мир је био привремено купљен. Велика расположивост новца намењеног некретнинама је увећала број купаца, а са растом броја купаца, тј. потражње, раст цена некретнина је стрмоглаво кренуо на горе. У некој спирали, са растом цена некретнина, растао је и укупан алоцирани волумен кредита и релевантних финансијских инструмената. На папиру су сви били добитници: држава са прикупљеним порезима, купци некретнина, продајци некретнина, кредитори и радници запослени у грађевинском индустријском комплексу. У једном моменту тај тренд је било потребно ставити под контролу, и дошло је до финансијске кризе у којој је врло мало финансијских институција страдало. У Америци је наштампано и подељено на стотине милијарди стабилизационих долара. Долар је, нормално, мало пао, што су неки преозбиљно схватили и, нормално, лоше се провели. Да скратимо причу: америчке финансијске кризе су првенствено у служби америчке унутрашње политике, амерчког врло скупог јединства и императива сталног економског раста.

У чијој сужби су европске кризне ситуације?

- У Европи су кризне ситуације другачије природе и сврхе. Из европских финансијских криза, слично као у САД, као губитници излазе такође просечни грађани и средња класа, али не свих европских држава, већ само појединих, тј. само држава на које је уперен систем притисака финансијске контроле. Европске кризе нису униформне већ локали-

зоване, са варијабилним интезитетом, од државе до државе у Унији.

Иако се кризе у Америци и Европи разликују, заједничка карактеристика им је да су све под контролом и уредно обуздане стабилизационом мрежом централних банака света.

Да ли је и Немачка у кризи, и, ако јесте, зашто?

- Ако изузмемо земље у транзицији, које се из бивших система са колективном својином полагају престројавају у нове системе оријентисане на приватну својину и слободно тржиште, земље Европе имају прилично стабилне економије. Све западноевропске чланице Европске уније негују патриотске економије, или неку врсту националног социјализма, тј. националног комонвелта. Национални социјализам бих овде дефинисао као добростање за једну нацију, или, мало шире, за само једну државу у оквиру одређених граница. Најјача таква национално-социјалистичка економја у оквиру Уније је уједињена Немачка. Подељеност Европе у локално патриотске национално-социјалистичке економије је на неки начин у сукобу са основним принципима глобализације, по којима су интереси свих једнаки, тј. сви су подједнако отворени ка финансијској стабилизационој мрежи. Немачка се највише опире тој подједнакој отворености због чега је понекад предмет финансијских миниагресија. Да појасним: док се у кредитним проблемима јужноевропских чланица Уније Немачкој отварају изванредне прилике за економску експанзију и аквизицију квалитетне инфраструктуре по ниским ценама, Немачка се позива да лоше кредите, фантомске позајмице, и књиговодствене гафове компензира здравим новцем. После неколико финансијских истрчавања и покушаја да се спасу економје Јужних Европљана, администрација Меркелове је заузела врло конзервативан став и на неки начин сада избегава да даље помаже. Овакво понашање Немачке има првенствено везе са немачком историјом. Кроз историју, Немачка се показала као недовољно вешта и неуспешна колонијална сила. Недостајало знања да шири, одржава и контролише освојене доминионе, Немачка је решавала на најпростији начин: бруталним и кратковидим расизмом и силом, због чега је у прерану смрт отишло преко 100 милиона Европљана у прошлом веку, а од тога преко 10 милиона Немаца. Због извесне локално-патриотске крутости, између Немачке и глобалистичког

покрета постоји одређена врста затегнутости. Та затегнутост ће нестати када Немачка буде истински раскрстила са својом прошлешћу и када све Европљане, па и Србе, прихвати, просто као, на тржишту, једнаке грађане истински уједињене Европе. Без уједињења читаве Европе нема уједињеног глобуса. Немачка мора да покаже величину, и да без војног, политичког или финансијског пораза направи промене у свом менталитету, у свом схватању и прилазу свим Европљанима. Ту се, и поред видљивих напора и напретка, Немачка још увек налази у суштинској кризи која није финансијске природе.

Да ли то значи да Немачка још није до краја разумела „игру“?

- Немачка, као једна од најуспешнијих европских економија, свакако није у економској кризи. Из два пута поражене државе, Немачка се уз благослов глобалиста нашла данас на победничком месту лидера Европе, на месту на коме се врло трапаво сналази.

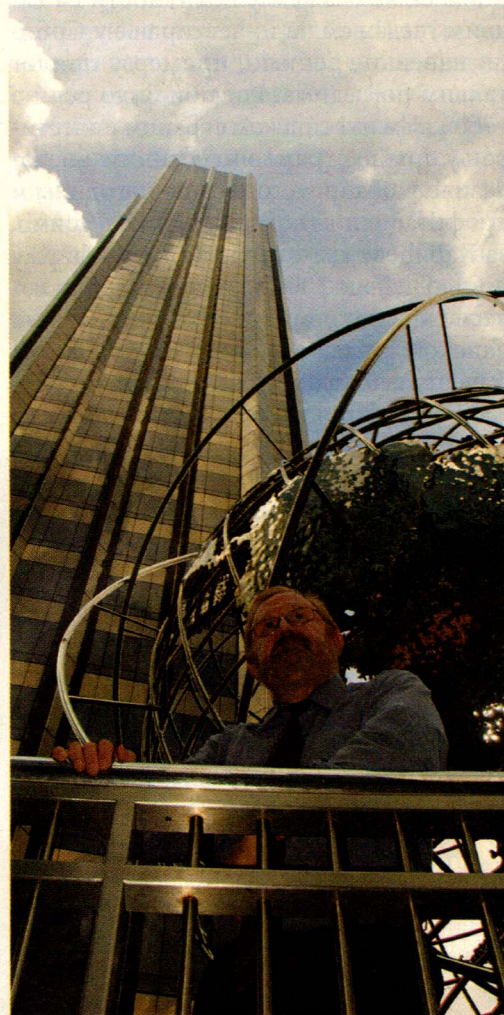
Немачка елита врло опрезно гледа у смеру било којих промена или уступака које би учинила. Због превеликог немачког оклевања и неодлучности, тотално уједињење Европе се одлаже унедоглед. Бојим се да ће немачко учење у ходу исувише дуго потрајати и да ће Немачка опет доћи у сукоб са нестрпљивим светом. Чини се да Немачка ипак није у потпуности разумела игру.

Да бисмо појаснили тезу о немачкој крутости, интересантно је погледати како се Немачка понаша на простору бивше Југославије. Док се Немачка годинама подсећа на историјска непријатељства са Србијом, земљом која више као некадашња Србија не постоји, или док се куне у традиционално пријатељство и лојалност, рецимо, према Хрватској, Американци и Енглези бомбардују своје јучерашње савезнике Србе, да би их већ сутра помагали. Таква слобода маневрисања и флексибилност у решавању глобалних проблема недостаје Немачкој. Величина Немачке би била изнад свих пропорција да је Србија била примљена у Европску унију пре Хрватске. Пријем Хрватске у Унију без Србије нам говори да је Немачка остала стара, недовољно креативна, недовољно флексибилна и недовољно промењена Немачка.

Конзервативном крилу немачке елите требало би да буде јасно да се нови свет мора разликовати од старог, и да се до новог света сви, понављам, сви, заједно морамо променити.

Зашто се Русија не уклапа у глобализацију?

- Напротив, Русија се више него уклапа у све процесе глобализације. Док су се Источна и Западна Немачка уједињавале, Руси су буквално сами разбили совјетску империју и готово тотално урушили своју екномију, да би из неке врсте тоталне пропасти кренули у препород, новим путем интеграције са светом. Моје опаске на појединим скуповима да Русија и Србија треба без условљавања, што пре, по експресном поступку да припоје Европској унији наилазе на разрогачене

очи плавооких Немаца, док су очи плавооких Руса углавном одобравајуће. Док се око Русије стеже обруч војних НАТО база, Русија крајње коректно обавља свој посао као чланица светске заједнице, држи своје границе више него отвореним, испоручује енергенте и сировине по најповољнијим ценама свим НАТО чланицама, шаље своје талентоване младе стручњаке на Запад, и не најављује никакву агресију чак ни према прилично некоректно расположеним бившим чланицама Совјетског Савеза. Мирољубив став Русије у војном, политичком и економском погледу према свим државама

света је разлог зашто Русија добија прелазну оцену када је у питање квалификација за интеграцију у глобални систем. Оцена није одлична, али је прелазна. Ту прелазну оцену је Русија заслужила после астрономских економских, територијалних и људских губитака. Та оцена је прескупа и, без дискусије, заслужена.

Укидањем и смањењем царства, Русија је више него дала сигнал свог одрицања од било каквих даљих колонијалних експанзионистичких амбиција, па не видим разлог за дрмање глобусом како би се повољнији илегални глобални тржишни услови стекли у Русији, јер свака нова претња Русији учвршћује КТБ и антиглобалисте. И Руси и Срби би се много брже кориговали у Унији, него што то сада чине пред вратима Уније.

Али Србија је још пред вратима Уније, где кориговању, чини се, нема краја...Који је, по вама, основни проблем Србије?

- Да бих одговорио на ово врло незаслужено питање, осврнућу се на изјаве неколико врло разумних људи из Србије. За почетак, навео бих изјаву професора Комазеца из „Вечерњих Новости“ од 16. јуна ове године, у којој он каже да „цела привреда Србије ради за камату“. И поред релативно ниске задужености, Србија је у односу на своју истинску економску моћ, тј немоћ, презадужена врло неповољним кредитима. Са кредитним рејтингом означеним са ББ- и негативним изгледима, Србија је наводно земља увећаног ризика, па су зато камате на кредите међу највећим у свету. Сведоци смо феномена да у Србији, земљи великог кредитног ризика, стране банке ничу као печурке после кише и из године у годину извлаче из земље, највероватније неопрезоване, рекордне профите.

На другом месту бих навео речи магистра Ненада Авлијаша на недавној конференцији БИСЕЦ 2013, на којој он каже да „Србија школује висококвалитетне кадрове да би их продавала у бесцење“. Цена квалитетних људских ресурса Србије је међу најнижим у Европи. Примера ради, просечни инжењер у Србији ради за десет или више пута мању плату од просечног инжењера у САД, са ценама животних трошкова на истом нивоу. За не веровати; осим станарине и некретнина, готово све цене у Њујорку су углавном мало ниже од цена у Београду.

Да не наводим даље примере, довољне су ове две констатације да би се стекао јасан утисак да се Србија вероватно налази у некој врсти колонијалне потчињености,

које пре свега грађани Србије морају да буду свесни, и да сва решења, економска и политичка, траже у том врло непријатном оквиру.

Видљив антагонизам према Србији од стране скоро свих суседних држава, као и уједињени углавном негативни званични ставови према Србији свих западних сила на челу са САД, Немачком, Енглеском, Француском и Холандијом, само су нека врста горког дезертног додатка економској потчињености страним интересним групама. Као разлог овакве ситуације стално се потеже неко, већ дуго времена непостојеће, Великосрпство, или већ дуже упокојени председник Милошевић. Потезање разлога негативних ставова према Србији којих већ много, много година нема је нелогично и крајње непоштено. Србија мора да живи у миру са таквим непоштењем и да исто опрости.

То не би требало да буде проблем, на то су нас већ навикли... Него, докле тако?

- Са изузетком робовања под Турцима, Србија се у својој целокупној записаној историји никада није нашла у горој ситуацији од садашње. Никада Србија није била тако усамљена, без готово и једног спремног савезника. Међутим, да улепшамо ову врло депресивну слику, сетимо се опаске Николе Пашића, који је у некој сличној ситуацији изјавио: „Спаса нам нема, али пропасти нећемо“.

У закључку, главни проблем Србије је евидентна извесна колонијална потчињеност, уз благи антагонизам скоро свих локалних и глобалних фактора, где се тај антагонизам, у ситуацији тотално безначајне моћи и светске улоге Србије, граничи са једним блатантним расизмом. Поменути фактори морају да схвате да се данашња Србија страховито разликује од Србије коју они замишљају и да своје виђење Србије примерено коригују. На другој страни, Србија мора да настави са доказивањем да се ради о новој и другачијој Србији.

По томе како нас доживљавају, чини се да ћемо се још дуго питати како довести стране инвестиције у Србију... Увлачење новца из иностранства у Србију је тешко, а извлачење тако лако. Како зауставити то кретање?

- С обзиром на моје виђење главног проблема Србије, као проблема економске потчињености у релативном благо антагонистичком контексту, природно је да се новац лакше креће у смеру из Србије а много теже у смеру ка Србији. Ту не смемо да занемаримо армију такзованих

„еконмских унутрашњих непријатеља“ Србије, од којих се многи сада налазе по истражним затворима. Ти нови „унутрашњи непријатељи“ су, по некима, били једини истински инвеститори у Србији. За разлику од страних инвестиција углавном типа кредит, домаћи такзовани тајкуни би свој лако стечен новац у току приватизације ту и тамо ставили на коцку, и, уз неке ризике, покушавали да га обрну. Инвестиције кроз стране кредите су углавном инвестиције минималног ризика, па као такве ни нису инвестиције.

Мада се не слажем у потпуности са таквим гледањем на инвестирање у Србији, навешћу, рецимо, пример у прилог таквим погледима. Када би било речи о тобожњем инстинском страном инвестирању, праве стране инвестиције би долазиле у обзир само у суперпогодним и профитабилним комбинацијама. Рецимо, за Карићеву телекомуникациону фирму је било нуђено 300 милиона долара од извесне хрвацко-аустријске групе, док би данском „Телекому“ са истом продајом било нуђено преко 10 милијарди долара. Како је у питању била приватна фирма, Карић је са књиговодственим подацима направио споразум са трећом страном, која је исту фирму купила за шест пута већу суму од понуђене. Држави и министарству еконимије је свеједно било, 300 или 1800 милиона долара. Чак је неким малим „еконмским унутрашњим непријатељима“ 300 милиона изгледало као већа сума. Још један такав маневар неког другог Карића, рецимо, Мишковића, са неочекиваном милијардом долара, више би него добро дошао држави у текућем преиоду негативног баланса буџета. Само због овог детаља, где је Карић индиректно помогао државу са преко милијарду долара, требало би Карићу опростити све грехе и дозволити му да се врати из егзила и опроба у равноправној привредничкој утакмици. Наместо да богате Србе држимо у затворима и егзилу, исте треба опорезовати и финансијски казнити. Њихов новац је драгоцености Србији од њиховог робијања. Ту би се сложио са др Мишом Ђурковићем, који о томе говори у Геополитици из јуна 2013. Др Ђурковић каже да српске богаташе не треба осветнички уништити, јер ма колико чудно звучало, лево оријентисаним и људима са сиротињским менталитетом, Србији је потребна класа богатих.

Србија, као врло мала земља, не може исто као и огромна Русија да нуди страним инвеститорима само сировине, обрадиву земљу и воде. Као мала земља,

Србија мора да понуди људски ресурс, а како је тај ресурс такође минималан, то је потребно драстично повећати квалитет истог. Претње које стижу из Министарства финансија да у буџету нема пара за научнике и стипендије талентованим младим Србима су самоубилачке и у тоталној конфронтацији са, по мени, стратешким кретањем ка пуноправној интеграцији у глобални свет, као и ка сигурном привлачењу истинских страних инвестиција.

То што се срамотно мало издваја за науку и образовање, нашим политичарима не смета да се хвалисаво размећу и машу људским ресурсом као највећим потенцијалом Србије. Баш као да су их све о свом трошку одшколовали.

Да упростим причу: људски ресурс је обновљиви ресурс, и као такав је једино што на дуге стазе Србија може да нуди инвеститорима. У тај ресурс, за сада, српска држава инвестира занемарљиво мало, по некој инерцији тек онолико колико мора, док се приватни сектор ту далеко свесније и одговорније понаша. Отварање многобројних приватних школа и факултета је природан одговор на овај императив који се поставља пред Србију, императив да врло образована уђе у глобални систем. Све чиме би се Србија морала бавити као приоритеом у овом моменту је здравље, физичка виталност и висока образованост становништва. Очекивања да ће неком огромном инвестицијом Србија да процвета треба заборавити.

Да ли нас то враћате у први разред основне школе, па све исопчетка?

- Резултат улагања у физичку виталност и образовање ће довести до природног опоравка и напретка. О многобројним детаљима, као што би то били обавезни свакодневни часови физичког васпитања, енглеског језика, националне историје и математике у свим разредима основних и свих средњих школа, могли бисмо да дискутујемо на другом месту. Не смемо да заборавимо да је иза истинског препорода Србије почетком 20. века стајао не краљ Петар Карађорђевић, већ краљ Милан Обреновић, који је у свакој сеоској школи међу талентованим сељачићима имао стипендисту. Из те армије стипендиста су изникле велике српске војсковође у Првом светском рату, велики државници, научници и пословни људи модернизоване Србије. Према образованим и вредним људима са перфектним енглеским акцентом тешко је заузети расистички став у глобализованом свету.